

Kapitola 1

Zavolali přesně v šest dvanáct. Bylo už jeho druhou přirozeností, že si na světélkujícím ciferníku elektrického budíku, ještě než rozsvítil lampu, ověřil čas vteřinu poté, co nahmátl a umlčel neodbytné drnění telefonu. Obvykle se mu to podařilo hned po prvním zazvonění, ale stejně se pokaždé vylekal, bál se, aby se nevybudila Nell. Člověka, který volal, dobře znal, výzvu, aby se dostavil, čekal. Byl to inspektor Doyle. Hlas s oním mírně agresivním náznakem irské jadrnosti k němu doléhal hutně a důvěrně, jako by se statná Doyleova postava tyčila přímo nad lůžkem.

„Doktor Kerrison?“ Tu otázku si mohl odpustit. Kdo jiný by mohl v tomhle poloprázdném, ozvěnou dunícím domě vzít v šest dvanáct ráno telefon? Neodpověděl a hlas pokračoval:

„Našla se mrtvola. V takové pustině – je to klančové pole – asi tak půldruhého kilometru severovýchodně od Muddingtonu. Děvče. Uškrcení, jak to vypadá. Patrně jasná záležitost, ale když je to tak blízko...“

„Dobrá přijedu.“

Hlas nevyjádřil ani úlevu, ani vděčnost. Proč taky? Copak jim někdy odmítl, když ho přivolali? Celkem mu za jeho ochotu být stále k dispozici dobře platili, ale to nebyl jediný důvod, proč byl přímo chorobně svědomitý. Doyle by si ho patrně vážil o něco víc, kdyby mu občas nevyhověl. A sama sebe by si taky víc vážil.

„Je to první odbočka na A 142 za Gibbet's Cross. Pošlu tam jednoho maníka.“

Zavěsil sluchátko, sesunul nohy z postele, sáhl po tužce a bloku a zaznamenal si podrobnosti, dokud je měl v paměti čerstvé. Klančové pole. To znamená bláto, zvláště po včerejších deštích. Okno bylo naspodu pootevřené. Vysunul je nahoru – při

zaskřípání sebou trochu trhl – a vystrčil hlavu. Tvář mu ovanul sytý hlinitý pach mokřité podzimní noci; silný, a přece čerstvý. Přestalo pršet a po obloze se honily šedivé mraky, jimiž se jako bledý pomatený přelud potácel měsíc spějící k úplňku. Lékařova mysl se přenesla přes osiřelá pole a pusté hráze k rozlehlým, měsícem vybiléným písčinám Washe a plazivému vlnobití Severního moře. Připadalo mu, že ve vzduchu pročištěném líjčkem čichá jeho hojivě ostrý pach. Tam kdesi ve tmě, obklopeno vším tím nezbytným příslušenstvím násilné smrti, leží mrtvé tělo. Připomněl si známou atmosféru svého řemesla; muže pohybující se jako černé stíny za oslnivou září obloukovek, spořádaně zaparkované policejní vozy; pleskání plátěných plent, nahodilé hovory, dohady lidí, kteří vyhlízejí, kdy se objeví světla jeho příjíždějícího automobilu. Už se asi chvílemi dívají na hodinky a počítají, jak dlouho mu to může trvat.

Stáhl opatrně okno, oblékl si přes pyžamo kalhoty a přes hlavu si přetáhl rolák. Pak sebral baterku, zhasl lampu u lůžka a vykročil dolů. Obezřetně našlapoval, držel se při zdi, aby schody pod ním příliš nevrzaly. Ale z Nellina pokoje nebylo nic slyšet. V duchu se přenesl o dvacet metrů a tři schody dál, k zadní ložnici, kde spala jeho šestnáctiletá dcera. Měla vždycky lehký spánek a na každé zazvonění telefonu i ve spánku citlivě reagovala. Ale tentokrát jistě neslyšela. O tříletého Williama nemusel mít obavy. Jak jednou usnul, určitě se do rána neprobudil.

Nejen myšlení, i jednání mělo svůj zaběhnutý řád. Nikdy se od navykého postupu neuchýlil. Nejprve zašel do malé umývárny poblíž zadního vchodu, kde za dveřmi stály připraveny gumové holínky, z nichž jako amputované nohy trčely tlusté červené ponožky. Vyhrnul si rukávy, ošplíchal si studenou vodou ruce a zápěstí, pak se shýbl a důkladně si smáčel celou hlavu. Tuto téměř rituální očistu prováděl před každým případem i po něm. Už dávno se přestal ptát, proč to dělá. Stalo se z toho něco tak utěšivého a potřebného jako náboženský obřad, krát-

ké přípravné mytí podobné jakémusi odevzdání, závěrečné omývání, které bylo aktem účelným i aktem rozhrěšení, jako kdyby při odstraňování pachu své práce smýval ten pach i z mysli. Voda silně pošplíchala zrcadlo, a jak se napřímil a šmátral po ručníku, spatřil svou rozmazanou tvář, pokleslá ústa, opuchlé oči, zpola zakryté lesklými prameny černých vlasů – vynořující se vizáž utopence. Zmocnila se ho melancholie časných hodin. Říkal si:

„Příští týden mi bude pětadvacet a co jsem dokázal? Mám tenhle dům, dvě děti, rozvrácené manželství a zaměstnání, které se bojím ztratit, protože je to jediné, v čem jsem uspěl.“ Old Rectory, dům, který zdědil po otci, nebyl zatížen žádným dluhem, žádnou hypotékou. To se nedá říct, pomyslel si, o ničem dalším v jeho životě sužovaném starostmi. Láska, její nedostatek, rostoucí potřeba a náhlá, zkrušující naděje, že se jí dočká, byla jen břemenem. Dokonce i práce, oblast, v níž se pohyboval nejjistěji, na něj doléhala tísnivě.

Jak si pečlivě, prst po prstu osušoval ruce, znovu se přihlásily známé obavy, tíživé jako zhoubný nádor. Stále ještě ho ministerstvo vnitra nejmenovalo po starém doktoru Stoddardovi úředním patologem.

A on o to místo tolik stál! Ne že by mu oficiální postavení přineslo víc peněz. Policie ho už v rámci volného úvazku jednotlivými úkoly pověřovala a za každý případ mu štědře zaplatila. Z této práce, jakož i z honorářů za soudní pitvy mu plynul příjem, který byl jedním z důvodů, proč mu jeho profesionální kolegové z patologického oddělení v okresní všeobecné nemocnici záviděli, proč nelibě nesli jeho nepředvídatelné absence spojené s prací pro policii, celé dny strávené na soudech, nevyhnutelnou publicitu.

Ano, to jmenování bylo pro něho důležité. Kdyby si ministerstvo vyhlédlo někoho jiného, nebylo by snadné ospravedlnit oblastní zdravotní správě pokračující soukromé ujednání s místním policejním útvarem. Dokonce si nebyl jist, jestli by ho

chtěli. Byl o sobě přesvědčen, že je dobrý soudní patolog, spolehlivý, po profesní stránce víc než kompetentní, až přehnaně důkladný a svědomitý, a také přesvědčivý a neotřesitelný svědek. Policie věděla, že se jejich pracně budovaná stavba důkazů nezhroutí v palbě křížového výsledku, jestliže on je v lavici svědků, ačkoli ho někdy napadlo, že by jim víc vyhovovalo, kdyby nebyl takový puntičkář. Ale postrádal onu snadnou chlapeckou družnost, tu směsici cynismu a siláctví, která starého doktora Stoddarda tak silně poutala s policií. Kdyby se museli obejít bez něho, moc by jim nescházel, a pochyboval, že by se nějak moc snažili udržet si ho.

Světlo z garáže oslňovalo. Sklápěcí dveře se na pouhý dotek lehce vyhouply a záře se rozlila po štěrku příjezdové cesty a ježatých okrajích postříbřeného trávníku. Ale světlo Nell nevbudí. Její ložnice byla v zadní části domu. Než nastartoval, prostudoval si mapu. Muddington. Bylo to město na hranici jeho obvodu asi sedmadvacet kilometrů na severozápad, necelou půlhodinu jízdy jedna cesta, když bude mít štěstí. Jestliže tam pracovníci z laboratoře už budou – a Lorrimer, vedoucí biolog, si nikdy nenechal ujít vraždu, pokud to jen bylo možné – pak tam pro něho moc práce nezbude. Řekněme hodinu na místě činu, a když půjde všechno hladce, bude zpátky doma, než se Nell probudí, takže ani nemusí vědět, že byl pryč. Zhasl garážové světlo. Opatrně, jako kdyby jemnost doteku mohla nějak ztišit hluk motoru, otočil klíčkem v zapalování. Rover vjel zvolna do noci.

Kapitola 2

Eleanor Kerrisonová stála bez hnutí za závěsem na předním odpočívadle, pravou rukou zastíňovala bledý plápol své noční lampičky a pozorovala náhlé rudé zaplanutí zadních světel roveru, jak vůz zastavil u brány, než zahrnul doleva a rychle mi-